

riets sanseberusende Pragt gennem Aartusinder blevet sænket over Menneskeheden. Egenviljen døvedes, og Aandslyset tilsløredes, mens Offerblodet randt til den evige Guds Ære . . .

Hæren drager bort, og det store haabløse Øde breder sig over den Plet Jord, hvorfra de krigsbegeistredes Jubelraab nylig lød . . . Ventetidens knugende Uhygge lægger sig over de tilbageblevne, der med Anelses hele Skarphed føler det, som intet Øje kan se, intet Øre kan høre.

Angstens Mørke ruger ude i den vaarluse Nat. Budskabet kommer — — — Den første Mand er falden.

„ . . . han var en enkes eneste søn . . . “

Saa lyder Moderens angsfulde Spørgsmaal:

„Min søn?
er det ham, i har skudt?
min søn?
ham alene har i skudt?
hvorfør?
for fædrelandet?“

. . . Modersmerten bliver til et sønderrivende Skrig, hvori hun forbander det Fædreland, der ofrede hendes Søn til Fjenden paa den blodige Val. . . .

„Fjenden?
min søn hadde ingen fjender“,

siger hun.

„Mødre, mødre
klager med mig — klager!“

Og Tusinder af Mødre blander deres Klagesang med hendes. Det er, som om den gamle Tid knagede i sine Fuger under Kvindernes Jammerskrig.

* * *

Enhver, som har Kærlighed til ægte Kunst, bør eje Bj. Bj. store Sjølemaleri, „Freds-oratoriet“. Det vil en Gang komme til at klinge Verden over. Edvard Grieg, den berømte norske Komponist, arbejder for Tiden paa Musiken til Freds-Oratoriet. Lad os, som han først gæstmildt bød det, tage mod det i alvorlig Forstaaelse af dette Kunstværks Betydning. M. B.

Hvor de maa skamme sig.

Lille Anna er Bypige hos Frk. Carlsen, som har en Modeforretning. Hele Byen kender lille Anna, og naar hun afleverer Damernes Hatte, vanker der milde Ord og pæne smaa Drikkepenge. Men lille Anna drikker ikke Pengene op; hun afleverer dem trofast til sin Moder, som er Enke. Lille Annas Moder bor i Baghuset til den Ejendom, hvor Frk. Carlsen har sin smukke Modeforretning til Gaden. Alle Byens fine Damer køber deres Hatte hos Frk. Carlsen, som hvert Aar tidlig paa Foraaret, mens Sneen endnu ligger i Præstens Have, gaar paa Forretningsrejse til Hovedstaden. Mens Frk. Carlsen er borte, passer lille Annas

Moder Forretningen. Trygt kan hun overlades den, thi hun er net og proper og ærlig som Guld, og kniber det, kan hun pynte en Hat og sy en Sløjfe. Lille Anna glæder sig til Frk. Carlsen kommer hjem, thi hun tror bestemt, at hun ogsaa denne Gang har noget med hjem til hende. Lille Annas Haab skuffes ikke; nu har hun to Dukker, en ny og en gammel, og pæne kan de blive med alle de Klude og Baandender, der falder af i Forretningen. Lille Anna er lykkelig, hun tror paa Menneskene, og hun synes, de er alle saa gode. I Skolen er hun flink; da Præsten sidste Gang var der, klappede han hende paa Kinden og sagde: „Det er jo Frk. Carlsens lille Anna; glæder mig, min lille Pige, hører bestandig, Du er ærlig og sanddru!“ Lille Anna tænkte over, hvad Præsten havde sagt. „Sanddru!“ det Ord kendte hun ikke; hun spurgte Frk. Carlsen, hvad det var at være sanddru. „Det er, saadan som Du er, lille Anna, altid at tale Sandhed!“ — Lille Anna saa forundret op paa sin Frøken.

Det var saa tidt, naar der kom fine Damer i Butikken, at Frk. Carlsen lukkede Døren ind til Arbejdsstuen, naar lille Anna var derinde. En Dag kom lille Anna ude fra Byen ind i Butikken, da Præstens Frue stod og prøvede Hatte. „Kan Du gaa lidt over til din Moder, lille Anna,“ sagde Frøken Carlsen, „saa skal jeg kalde paa Dig siden.“ Lille Anna gik, men hendes Moder var ikke hjemme; derfor gik hun atter ind til Frk. Carlsen gennem Køkkenet ind i Arbejdsstuen. Døren stod aaben til Butikken. Lille Anna gav sig til at ordne nogle Baand, der laa paa Bordet. Præstefruen stod eudnu og prøvede Hatte foran Spejlet. Lille Anna ønskede, at Frk. Carlsen snart vilde komme ind; det varede saa længe. „Denne Hat synes jeg udmærket godt om, men det værste er, den er saa dyr. Min Mand sagde, jeg maatte faa en Hat til højst 6 Kr., men jeg skal sige Dem noget, lille Frk. Carlsen, hvordan vi bærer os ad; De er nok saa god kun at skrive Regningen paa 6 Kr. og sende den hen i Præstegaarden, lille Anna kan komme Kl. 1, saa træffer hun min Mand. De 4 Kr. skal jeg nok betale, naar jeg faar mine Husholdningspenge den 1ste eller 2den i næste Maaned.“

Lille Anna tabte Saksen paa Gulvet inde i Arbejdsværelset. Frk. Carlsen gik hen og lukkede Døren i paa en bestemt og kort Maade. Lille Anna saa forskrækket op. „Ønsker Fruen at tage Hatten paa nu?“ spurgte Modehandlerinden. „Nej Tak! lad lille Anna bringe den hen!“

Da Kl. slog 1, ringede lille Anna paa hos Præstens. Han lukkede hende selv op. „Nej se, det er jo lille Anna, hvad har Du, min lille Pige?“ „Fruens ny Hat!“ „Er der en Regning med,“ spurgte Præsten, „det var jo 6 Kr., den skulde koste, ikke sandt?“ Lille Anna svarede ikke; hun saa hurtig op paa Præsten; meget hastig søgte hun Regningen frem af Æsken og leverede Præsten den. „Hvorledes har din Moder det, mit Barn?“ spurgte Præsten venligt. „det glæder mig at høre, at hun opdrager Dig saa godt; hold Dig bestandig til Sandheden, saa vil det gaa Dig vel. Se, her er de 6 Kr., er Regningen kvitteret? jo, og her har Du nogle Kirsebær, som Du kan spise!“ Under denne Tale var Præsten gaaet ind i sit Studerekammer og atter vendt tilbage. I

det samme kom Fruen ud. „Aa, er det min ny Hat; ja, hvad synes Du om den, lille Mand, er den ikke smuk til Prisen?“ Lille Anna var allerede langt ude paa Gaden. Kirsebærerne gav hun nogle Smaabørn, der sad paa en Trappesten. Men da hun kom hjem og afleverede den tomme Hataeske og de 6 Kr., da var det ikke det sædvanlige glade lille Ansigt, der smilede Frøkenen i Møde.

Frk. Carlsen saa paa lille Anna, og der gik et Drag af Smærte over hendes Ansigt. Men der fortælles, at hun siden den Tid hverken lukkede Døren eller sendte Anna bort, naar Fruerne i en halv fortrolig noget hviskende Tone bad kære Frk. Carlsen nok være saa god kun at sende Regning paa saa meget mindre, saa skulde Resten nok blive betalt til den og den Tid.

Men ufravigelig hændtes dette: Hver Gang sligt skete, naar lille Anna hørte paa det, saa hun paa Frk. Carlsen, og Frk. Carlsens smukke Mund krusedes af et fint lille Smil, som lille Anna tydede rigtigt, naar hun tænkte, at det betød: „Hvor Du maa skamme Dig!“ Fritz v. d. From.

Kvindens Stemmeret.

Nu, da Valgene er endte i England, har Kvindeforeninger sendt Lykønskingskrivelser til de valgte Parlamentsmedlemmer, der er gunstig stemt for Kvindens Stemmeret, og de engelske Kvindeblade er i stærkt Oprør over for disse forskellige Skrivelser. „Central National Society for Women's Suffrage“ skriver i sin Adresse, at den haaber, at Parlamentsmedlemmerne vil gøre alt for at arbejde henimod Kvindens Ligestilling med Manden, selv om det er nok saa smaa Fremskridt, hvorimod „The Women's Franchise League“ bedes Parlamentsmedlemmerne forhindre ethvert Forslag til Kvindens Stemmeret, som ikke indeholder *Stemmeret for den gifte Kvinde*.

Bladet „The women's herald“ beklager meget den sidste Adresse, idet det mener, at Mændene nu med Grund skal kunne forkaste alle Forslag til Gunst for Kvindens Stemmeret. Bladet forlanger, at alle Kvinder skal være enige. Et temmeligt urimeligt Forlangende

Verdensfredskongressen i Bern

aabnes Mandag den 22. Avgust 1892 Kl. 9 Form. i Nationalraadets Sal i Forbunds-paladset. De andre Møder holdes i den store Sal i Musæet, tæt ved Forbundspaladset. Mandag den 22. Kl. 2½, de øvrige Dage Kl. 9—12 og Kl. 2½—6, undtagen Torsdag den 25, da en samlet Udflugt foretages over Luzern til Vierwaldstädtersøen. Den 27. sluttes Kongressen.

Deltagere bedes henvende sig umiddelbart til Bureau international de la Paix, Schanzenbühl 12, Bern (Schweiz), og indlægge Visitkort med fuldstændig Adresse. De, der sender Fuldmagter som Delegerede for en Fredsforening, modtager — foruden Reglement (Forretningsorden), Dagsorden og Mødetegn („décoration“) — et rødt Kort, der giver Adgang til de aabne stemme-